

§ 9.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1911. I Løbet af 3 Maaneder efter Lovens Ikrafttræden har enhver af Statens Tjenestemænd at indsende direkte eller gennem sine foresatte til det Ministerium, gennem hvilket han er udnævnt, en Angivelse af sine Bivirksomheder og de dermed forbundne Indtægter. Disse Virksomheder vil han kunne bibeholde, indtil det maatte blive ham paalagt at opgive dem. For de i § 3 omhandlede Tjenestemænd, der ved Lovens Ikrafttræden indehave nogen af de i § 3 a. anførte Bivirksomheder, bortfalder dog disse umiddelbart ved Udnævnelse til andet Embede med højere Begyndelseslønning og senest den 31. December 1917.

Den nævnte Kommissions Betænkning blev afgivet i December 1910. Den 7. Februar 1911 blev det af denne udarbejdede Lovforslag *uændret* forelagt i Folketinget af Konsejlspræsident Klaus Berntsen. Det kom til 1ste Behandling den 28. Februar. Ordførerne for de tre Partier: Venstre, det radikale Venstre og Socialdemokratiet modtog det med megen Velvilje. Derimod blev det ret stærkt kritiseret fra konservativ Side samt af den radikale Løsgænger, Gehejme-konferensraad Deuntzer. Forslaget blev henvist til et Udvalg, der afgav Betænkning den 5. April 1911. Fra Flertallets Side (14 af Udvalgets 15 Medlemmer) indstillede man Forslaget til Vedtagelse med faa og lidet gennemgribende Ændringsforslag. De vigtigste af disse var:

1) Der indføjedes i Paragraf 2 et Forbud mod, at en Tjenestemand uden skriftlig Tilladelse fra sine foresatte afgav udenretlige Erklæringer og Skøn.

2) Der gaves en Tjenestemand, hvis foresatte havde nægtet ham en begæret Tilladelse eller taget en tidligere givet Tilladelse tilbage, Ret til at indanke Spørgsmaalet for Ministeren.

3) Det bestemtes, at en Minister ved sin Tiltrædelse skulde meddele Rigsdagen, hvorvidt han beholdt nogen indtægtsgivende Stilling, og i bekræftende Fald hvilken.

Den samme Regel gjaldt for en Minister, som i sin Ministertid overtog en indtægts-givende Virksomhed.

4) Forbudet (i Paragraf 3) for Generaldirektører, Departementschefer, Amtmænd, fast ansatte Dommere o. s. v., mod at træde i Tjenesteforhold til erhvervsdrivende Selskaber udvidedes til ogsaa at omfatte et Forbud imod »at deltage i Stiftelsen af noget erhvervsdrivende Selskab.«

5) Bestemmelsen (i Paragraf 7) om, at hvert Ministerium aarlig skulde meddele Konsejlspræsidenten, hvilke *Tilladelser* til at overtage en Bivirksomhed, Ministeriet havde givet, udvidedes saaledes, at ogsaa de givne *Afslag* paa denne Maade skulde meddeles.

I Modsætning til dette Flertal stillede de konservative Grupperes Repræsentant i Udvalget (Ellinger) Forslag om en helt ny Affattelse af Lovforslaget. Ellingers Forslag gik i Hovedtrækkene ud paa følgende:

1) Ingen Tjenestemand maatte paatage sig en Bivirksomhed, som var uforenelig med eller egnet til at fremkalde Tvivl om den samvittighedsfulde og uhildede Opfyldelse af hans Tjenestepligt, eller som var i Strid med den Agtelse, som skyldtes hans Kald.

2) Det paahvilede de foresatte at have Indseende med, at den foran nævnte almindelige Bestemmelse overholdtes. I paakommende Tilfælde kunde det paalægges Tjenestemanden at skille sig af med en Bivirksomhed. Tjenestemanden havde dog altid Rekurs til Ministeren.

3) Ingen Tjenestemand maatte selv eller ved sin Hustru drive nogen som helst Profession, Handel-, Industri-, Hotelvirk-somhed e. lign.

Disse Ændringsforslag forkastedes ved Sagens 2den Behandling i Folketinget den 24. April 1911 med 57 Stemmer mod 11, medens Flertallets Ændringsforslag vedtoges. Det saaledes ændrede Forslag vedtoges den følgende Dag enstemmigt med 73 Stemmer, hvorefter det overgik til Lands-tinget. Her kom det til en kort 1ste Be-handling den 3. Maj; Sagen henvistes til videre Drøftelse i et Udvalg, der imidlertid